

ВЪРНОТО КУЧЕ

Много добро и честно момче бѣше Тодоръ, но си нѣмаше нигде никого. Родителитѣ му измрѣха наскоро единъ следъ другъ, и той остана самъ-самичкѣ въ кѣщи. Нѣмаше вече, кой да се грижи за него, нѣмаше и той кому да се радва. Тогава го приеха въ фабриката, гдето по-рано работѣше баща му. Младиятъ човѣкъ много се зарадва, защото можеше да остане и занаятъ въ сѣщото работническо жилище, гдето го свързваха споменитѣ съ родителитѣ му. А нѣмаше вече и защо да се страхува, че ще остане гладенъ и неволенъ на улицата. Съседитѣ му, колкото и да бѣха добри и да съчувствуваха на нещастieto му, не можеха съ нищо повече да му помогнатъ. Всѣки отъ тѣхъ имаше само толкова, колкото едва себе си да прехрани, та никой не можеше да прибере това 17—18 годишно момче, докато следъ една година завърши училието си.

Отъ много голѣма признателностъ къмъ тѣзи, които не го оставиха на улицата и се погрижиха за него, Тодоръ стана най-усърдниятъ работникъ въ фабриката. По цѣль денъ работѣше неуморно и бѣше извънредно редовенъ въ всичко. Скоро го обикнаха и господаритѣ, и работницитѣ.

А работата му не бѣше лека: по една висока желѣзна скеля трѣбваше да се движи отъ единия край на работилницата до другия заедно съ една особена машина за пренасяне на тежки излѣни чугунени предмети. Всѣка неправилна стѣпка бѣше опасна за живота му. Затова, презъ всичкото време на работата той бѣше много внимателенъ. Излизаше отъ фабриката винаги уморенъ. И, вмѣсто да отиде съ другари по задименитѣ кафенета и кръчми, той се отбиваше въ една градинка, която му бѣше на пѣтя, и тамъ престоиваше на чистъ въздухъ дълго време. После бавно-бавно се отправяше къмъ кѣщи, защото не му се прибираще у дома, гдето нѣмаше кого да намѣри.

Въ кѣщи постоянно четѣше, за да мине времето незабелязано и да не чувствува толкова силно самотата си. Да имаше поне една, каква да е, жива душа въ тази потънала въ мракъ стая, та да има, кому да се порадва и